

Преводът на страницата е генериран чрез машинен превод [\[Връзка\]](#). Машинните преводи могат да съдържат грешки, които да водят до нарушаване на яснотата и точността. Омбудсманът не поема отговорност за евентуални несъответствия. За най-надеждна и правно издържана информация направете справка с: изходната версия в английски препратката по-горе. За повече информация вижте нашата [езикова политика](#) и [политика за превода](#) [\[Връзка\]](#).

Решение по случай 819/2007/PB - Отказ за предоставяне на достъп до документ по съдебно дело за запазване на данни

Решение

Случай 819/2007/PB - Открит на 29/05/2007 - Решение от 16/12/2009

Комисията отказва да предостави публичен достъп до предявен от Ирландия иск по дело пред Съда на Европейските общности. Предмет на делото е искане за отмяна на Директива 2006/24/ЕО за запазване на данни в електронни съобщителни услуги.

Комисията смята, че предоставянето на публичен достъп до иска на Ирландия ще се отрази пагубно на съдебното производство. Тя се обосновава с изключение в законодателството на ЕС от правилото за публичен достъп до документи, а именно в Регламент № 1049/2001.

Жалбоподателят изразява несъгласие. Той изтъква, че дори да е приложимо посоченото от Комисията изключение, налице е „по-висш обществен интерес“ от достъпа до иска на Ирландия. Той посочва разпоредба в Регламент № 1049/2001, която предвижда, че дори в случаите на отказ за достъп може да има „по-висш обществен интерес“.

По време на проверката на омбудсмана Първоинстанционният съд постановява решение, според което писмените изявления на страните по делото остават поверителни до провеждането на устни състезания (ако се провеждат такива). В случая, както е представен на омбудсмана, Комисията отказва публичен достъп на етап, когато още не са се състояли устни състезания. Поради това за момента, към който е взето, решението на Комисията е правилно по същество.

Впоследствие Съдът провежда устни състезания по случая, иницииран от Ирландия. Омбудсманът изразява мнението, че след устните състезания Комисията е длъжна да даде основателни причини за отказа си да предостави достъп до иска на Ирландия. Той

основава становището си на горепосоченото решение на Първоинстанционния съд. Комисията обаче потвърждава отказа за достъп, при това без да предоставя основателни причини. Поради това омбудсманът изказва критична бележка.

В допълнение омбудсманът отправя запитване дали Комисията действително е пренебрегнала съответното тълкуване в горепосоченото решение на Първоинстанционния съд. Възможно е Комисията да го е направила, тъй като решението е обжалвано пред Съда, а решението по тази жалба би могло, разбира се, да промени съответните части на оспорваното решение.

В допълнителна бележка омбудсманът изразява разбиране, че подаването на жалба пред Съда не е основание да се пренебрегва тълкуването, изразено в обжалваното решение. Омбудсманът приканва Комисията да предостави информация и коментари относно позицията и практиките си по този въпрос.

По отношение на аргумента на жалбоподателя за „по-висш обществен интерес“ омбудсманът счита, че аргументът е неоснователен.

ОБСТОЯТЕЛСТВА, ПРЕДХОЖДАЩИ ЖАЛБАТА

1. На 23 октомври 2006 г. жалбоподателят подаде, в съответствие с Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 г. относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (наричан по-нататък „Регламент 1049/2001“) [1] , искане до Комисията за достъп до копие от заявление, подадено от Ирландия до Съда на Европейските общности. С жалбата се иска отмяна на Директива 2006/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета за запазване на данни, генерирани или обработени във връзка с предоставянето на обществено достъпни електронни съобщителни услуги или на обществени съобщителни мрежи (дело C-301/06 *Ирландия/Съвет и Парламент* [2]).

2. На 16 ноември 2006 г., въз основа на изключението, предназначено да защити „*съдебните производства*“ (член 4, параграф 2, второ тире от Регламент 1049/2001), Комисията отхвърли искането на жалбоподателя. В него се посочват две основни опасения: *от* една страна, страните по такова съдебно дело е трябвало да могат да действат независимо от всякакви външни влияния, особено тези, които евентуално произтичат от групи по интереси, и *от друга* страна, съдебното производство трябва да може да се проведе в необезпокоявана атмосфера.

3. Освен това Комисията посочва, че по-висш обществен интерес от оповестяването не може да бъде установен и че частичен достъп не може да бъде предоставен, тъй като целият разглеждан документ попада в обхвата на горепосоченото изключение.

4. Освен това Комисията посочва, че основните елементи на искането за отмяна на

Ирландия вече са публикувани в Официален вестник.

5. На 16 ноември 2006 г. жалбоподателят подаде потвърдително искане съгласно Регламент 1049/2001, като изтъкна, че изключението, на което се позовава Комисията, не се прилага. Жалбоподателят също така счита в обобщение, че общественият интерес от оповестяването е от *първостепенно* значение, тъй като защитата на данните е особено важно основно право, по което Съдът вече е постановил решение (той изглежда се позовава на съединени дела C-317/04 и C-318/04 *Парламент/Съвет (C-317/4) и Комисия (C-318/04)* [3]), и тъй като е имало интензивно обществено обсъждане във връзка с оспорваната от Ирландия директива.

6. На 19 март 2007 г. Комисията отговори на потвърдителното искане на жалбоподателя за достъп и по същество потвърди отказа си.

7. В жалбата си до Омбудсмана жалбоподателят изтъква, че изключението, на което се позовава Комисията, е невалидно и че дори да е валидно, Комисията неправилно е заключила, че не е налице „по-висш обществен интерес“ от предоставянето на достъп.

ПРЕДМЕТ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО

8. На 29 май 2006 г. омбудсманът започна проверка на следните твърдения и твърдения:

Комисията не е предприела действия в съответствие с Регламент 1049/2001, като е отхвърлила потвърдителното заявление на жалбоподателя.

Комисията следва да му предостави достъп до документа, поискан в потвърдителното му заявление.

ЗАПИТВАНЕТО

9. На 29 май 2007 г. омбудсманът препрати жалбата до председателя на Европейската комисия. Комисията изпрати становището си на 13 септември 2007 г. На 28 септември 2007 г. омбудсманът проведе допълнителни проверки и информира жалбоподателя за това. На 22 януари 2008 г. Комисията изпрати допълнително становище в отговор на тези допълнителни разследвания. Омбудсманът изпрати на жалбоподателя първоначалните и допълващи становища на Комисията с покана за представяне на коментари. Жалбоподателят представи становището си на 3 февруари 2008 г. След предварителна оценка на случая и свързана с нея кореспонденция с жалбоподателя на 25 юни 2008 г. последният информира омбудсмана, че устното изслушване по дело C-301/06 ще се проведе на 1 юли 2008 г. Според него след това Комисията ще бъде задължена да оповести искането на Ирландия. С оглед на тази информация на 15 юли 2008 г. омбудсманът изпрати писмо до Комисията с въпрос дали възнамерява да оповести посочения документ след устното изслушване по дело C-301/06. На 1 декември 2008 г.

Комисията отговори отрицателно на въпроса на омбудсмана. След това Омбудсманът препрати отговора на жалбоподателя, който след напомняне представи становището си на 1 април 2009 г., като заяви, че тъй като цялата процедура по дело С-301/06 е приключила, спорният документ следва да бъде оповестен.

АНАЛИЗ И ЗАКЛЮЧЕНИЯ НА ОМБУДСМАНА

А. Твърдение за бездействие в съответствие с Регламент 1049/2001 при отхвърляне на потвърдителното заявление на жалбоподателя

Аргументи, представени на омбудсмана

10. Комисията отхвърли потвърдителното искане на жалбоподателя за достъп до заявление, подадено от Ирландия в хода на съдебното производство по дело С-301/06 *Ирландия/Съвет и Парламент* [4]. Той зае позицията, че този документ попада в обхвата на член 4, второ тире от Регламент 1049/2001 (защита на съдебните производства) [5]. Жалбоподателят твърди, че изключението, на което се позовава Комисията, не се прилага. Той също така счита, че общественият интерес от оповестяването е от *първостепенно* значение — по смисъла на член 4, параграф 2, последен параграф [6] — защото в обобщение защитата на данните е особено важно основно право, по което Съдът вече е постановил решение (той изглежда се позовава на съединени дела С-317/04 и С-318/04 *Парламент/Съвет (С-317/4) и Комисия (С-318/04)* [7] [7], и тъй като е имало интензивно обществено обсъждане във връзка с оспорваната от Ирландия директива.

11. В допълнителното си становище Комисията заяви, че разбира, че решението на Първоинстанционния съд по дело Т-36/04 *Association de la Presse Internationale/Комисия* [8] означава, че до устното изслушване изявленията на страните по съдебното дело попадат в обхвата на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, второ тире от Регламент 1049/2001. По това време въпросното съдебно дело, а именно дело С-301/06 *Ирландия/Съвет и Парламент* [9], все още не е било разгледано от Съда. Поради това Комисията потвърждава отказа си да не предостави достъп до подадената от Ирландия молба. Освен това институцията потвърди становището си, че не е налице „по-висш обществен интерес“ от оповестяването.

12. В становището си жалбоподателят изрази разбиране за прочита на Комисията по дело Т-36/04 *Association de la Presse Internationale срещу Комисията* [10]. Той обаче посочи, че все още не споделя становището на Комисията относно липсата на „по-висш обществен интерес“ от оповестяването.

13. Впоследствие жалбоподателят насочва вниманието на омбудсмана към факта, че устното изслушване по дело С-301/06 ще се проведе на 1 юли 2008 г. и че според него

Комисията следва да оповести ирландското заявление. Омбудсманът поиска от Комисията да коментира това развитие по случая.

14. Впоследствие Комисията представи отговор, в който изложи следната позиция:

15. В решението си по дело T-36/04 *Association de la Presse Internationale/Комисия* [11] , което се отнася до евентуален публичен достъп до собствените писмени становища на Комисията, Първоинстанционният съд постанови, че: „ *след провеждането на съдебното заседание Комисията е длъжна да извърши конкретна оценка на всеки поискан документ, за да провери, като вземе предвид конкретното съдържание на този документ, дали той може да бъде оповестен или дали оповестяването му би засегнало съдебното производство, за което се отнася* “ (точка 82). От настоящото решение не може да се направи извод, че писмените становища пред Съда следва автоматично да бъдат оповестени след устното изслушване.

16. В същото решение Съдът припомня, че самите съдилища третираат писмените становища на страните като поверителни по силата на Статута на Съда, който е приложим и за Първоинстанционния съд, Процедурния правилник на Съда и на Първоинстанционния съд, както и указанията на секретаря на Първоинстанционния съд (точка 87).

17. Съдът постанови, че посочените по-горе разпоредби:

„ не забраняват на страните да разкриват собствените си писмени становища, тъй като Съдът на Европейския съюз е постановил, че нито една разпоредба или разпоредба не разрешава или възпрепятства страните в производството да разкриват собствените си писмени становища на трети лица и че освен изключителни случаи, когато оповестяването на документ може да засегне неблагоприятно доброто правораздаване, което не е било положението в делото, с което е сезиран, принципът е страните да са свободни да оповестяват собствените си писмени становища (Заповед в Германия/Парламент и Съвет, (...)). “

Съдът не е постановил, че страните са свободни да оповестяват изявленията на други страни в производството.

18. Независимо от факта, че решението на Първоинстанционния съд по дело T-36/04 понастоящем се обжалва (дело C-514/07, C-528/07 и C-532/07), Комисията счита, че от това решение не може да се заключи, че Комисията е длъжна да оповести писмените становища на друга страна след устното изслушване.

19. Отговорът, съдържащ горепосочената позиция на Комисията, беше препратен на жалбоподателя. Той поддържа твърдението си и добавя, че дело C-301/06 е приключено. Следователно във всички случаи следва да се предостави достъп.

Оценка на Омбудсмана

20. С оглед на това развитие в настоящата проверка и свързаните с това външни събития оценката на Омбудсмана задължително обхваща два въпроса: Първо, дали решението на Комисията по потвърдителното заявление на жалбоподателя е било в съответствие с Регламент 1049/2001 към момента на неговото приемане. Второ, дали позицията, която Комисията формулира в рамките на настоящото разследване и която се отнася до събития, настъпили след подаването на настоящото оплакване, е в съответствие с Регламент 1049/2001.

21. За да се извърши първата част от оценката, е полезно да се припомни подробно съдържанието на решението на Комисията от 19 март 2007 г. относно потвърдителното заявление на жалбоподателя.

22. В решението си Комисията потвърди позицията си, че искането на Ирландия по дело C-301/06 не може да бъде оповестено с оглед на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, второ тире от Регламент 1049/2001, относно защитата на съдебните производства. В подкрепа на това становище той излага следните мотиви: първо, страните по такова съдебно дело е трябвало да могат да действат независимо от всякакви външни влияния; второ, оповестяването на молби и други документи в хода на съдебното производство би засегнало правото на защита на страните и би повлияло на формулирането и използването на правните доводи, представени на Съда.

23. В подкрепа на горепосочената си позиция Комисията се позовава на дело T-92/98, *Interport II* , точка 40, и на дело T-174/95, *Svenska Journalistförbundet/Съвет* , точка 10.

24. В първия случай, цитиран от Комисията , *Interport II* , Първоинстанционният съд прави следните релевантни констатации:

„ 40 С оглед на тези съображения и с оглед на изискването за стриктно тълкуване на изключението изразът „съдебно производство“ трябва да се тълкува в смисъл, че защитата на обществен интерес не допуска оповестяването на съдържанието на документите, изготвени от Комисията, единствено за целите на конкретно съдебно производство.

41 Под „документи, изготвени от Комисията единствено за целите на конкретно съдебно производство“ трябва да се разбира не само представените писмени изявления или други документи, вътрешните документи, отнасящи се до разглеждането на делото пред съда, но и кореспонденцията по делото между съответната генерална дирекция и Правната служба или адвокатската служба. Целта на това определение на обхвата на изключението е да се гарантира както защитата на работата, извършвана в рамките на Комисията, така и поверителността, както и запазването на професионалната тайна за адвокатите .

25. По второто цитирано дело *Svenska Journalistförbundet/Съвет* Първоинстанционният съд прави следните релевантни констатации:

„Констатации на Сметната палата

135 Съгласно правилата, уреждащи производството по делата пред Първоинстанционния съд, страните имат право на защита срещу злоупотреба с писмени изявления и доказателства. Така съгласно член 5, параграф 3, трета алинея от Указанията за секретаря от 3 март 1994 г. (ОВ L 78, 1994 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 32) никое трето лице, частно или публично, не може да има достъп до преписката или до процесуалните документи без изричното разрешение на председателя след изслушване на страните. Освен това съгласно член 116, параграф 2 от Процедурния правилник председателят може да изключи секретните или поверителните документи от документите, предоставени на встъпила страна по дадено дело.

136 Тези разпоредби отразяват общ принцип на надлежното правораздаване, съгласно който страните имат право да защитават интересите си без всякакво външно влияние, и по-специално от влияние от страна на гражданите.

137 От това следва, че страна, на която е предоставен достъп до процесуалните документи на други страни, има право да използва тези документи само за целите на разглеждането на собственото си дело и за никаква друга цел, включително тази за подбуждане на критика от страна на обществеността във връзка с доводите, изтъкнати от други страни по делото.

138 В случая се налага изводът, че действията на жалбоподателя за публикуване в интернет на редактирана версия на писмената защита, заедно с покана до обществеността да изпратят мненията си на представителите на Съвета и да предоставят телефонните и телефаксните номера на тези представители, са имали за цел да оказат натиск върху Съвета и да предизвикат публични критики към представителите на институцията при изпълнението на техните задължения.

139 Тези действия на жалбоподателя включват злоупотреба с производство, която ще бъде взета предвид при възлагането на съдебните разноски (вж. по-долу точка 140), като се има предвид по-специално фактът, че този инцидент е довел до спиране на производството и е наложил на страните по делото да представят допълнителни становища в това отношение.

26. Омбудсманът отбелязва, че в определение от 3 април 2000 г. по дело C-376/98 Германия/Парламент и Съвет [12] Съдът на Европейските общности е направил следните констатации (подчертаването е добавено):

„Що се отнася до нарушаването на принципа на поверителност, няма правило или разпоредба, съгласно която страните в производството да имат право или да бъдат възпрепятствани да разкриват своите собствени писмени становища пред трети лица. Освен **изключителните случаи**, в които оповестяването на документ може да

окаже неблагоприятно въздействие върху доброто правораздаване, което не е така в настоящия случай, принципът е страните да са свободни да оповестят собствените си писмени становища.

27. Така Съдът приема, че съществува принцип, съгласно който страните са свободни да оповестят собствените си писмени становища, а неблагоприятните последици за доброто правораздаване могат да възникнат само в изключителни случаи.

28. В настоящия случай изглежда, че Комисията не е взела предвид гореспоменатата съдебна практика на Съда, когато е взела решение по потвърдителното заявление на жалбоподателя. Ако гореспоменатото определение на Съда беше надлежно разгледано, една важна процедурна стъпка, предвидена в Регламент 1049/2001, щеше да бъде по-очевидна, а именно консултацията със съответната трета страна, в случая Ирландия, относно оповестяването на информация (член 4, параграф 4). Вярно е, че тази консултация е задължителна само „освен ако не е ясно, че документът трябва да бъде оповестен или няма да бъде оповестен“. Въпреки това, с оглед на принципа, посочен от Съда в цитираното по-горе определение, не може основателно да се твърди, че е „ясно“ документът да не се оповестява. Поради това Комисията е трябвало да се консултира с Ирландия съгласно гореспоменатия член 4, параграф 4 от Регламент 1049/2001. Според Омбудсмана неизпълнението му към момента на вземане на решение по потвърдителното заявление представлява недостатък при разглеждането на заявлението на жалбоподателя за достъп.

29. Омбудсманът отбелязва обаче, че решението на Първоинстанционния съд по дело T-36/04 *Association de la Presse Internationale/Комисия* [13] изглежда потвърждава, че молбите, подадени пред съдилищата на Общността, трябва да останат неразкрити, докато съответният съд реши дали да се проведе устно изслушване или не. Отрицателното решение на Комисията по потвърдителното заявление на жалбоподателя е взето в момент, когато такова решение не е било взето. Следователно то е било валидно по същество.

30. Що се отнася до въпроса за евентуален по-висш обществен интерес от оповестяването, омбудсманът не счита, че жалбоподателят е представил информация или доводи, които доказват наличието на такъв интерес по смисъла на Регламент 1049/2001. За да стигне до тази констатация, Омбудсманът изтъква релевантните съображения и констатации на Първоинстанционния съд по дело *Association de la Presse Internationale/Комисия* [14] [14], по-специално забележките си относно съществуващото равнище на откритост на съдебните дела на равнището на Съюза (точки 98—99), констатацията си, че ограничението на достъпа във всички случаи не е абсолютно (точка 100), както и *стандарт на преценка, който е приложил в този случай по отношение на решението на Комисията („не е допуснал явна грешка в преценката“*, точка 101).

31. Що се отнася до втория въпрос, който следва да се прецени в настоящия случай, а именно дали Комисията е изложила валидна позиция с оглед на релевантните развития, настъпили след настоящото оплакване, конкретният въпрос, който следва да се разгледа,

е позицията на Комисията след устното изслушване по дело C-301/06.

32. Както бе отбелязано по-горе, Първоинстанционният съд, по дело T-36/04 *Association de la Presse Internationale/Комисия* [15], изглежда потвърждава, че молбите, подадени пред общностните съдилища, трябва като категория да останат неразкрити, докато съответният съд реши дали да се проведе устно изслушване или не. Омбудсманът счита за естествено, че жалбоподателят е очаквал от Комисията поне да преразгледа решението си относно евентуален достъп с оглед на приключването на устното изслушване по дело C-301/06. Поради това Омбудсманът поиска от Комисията да отговори на този въпрос в писмо за допълнително разследване.

33. Отговорът на Комисията не може да се счита за задоволителен. На първо място, той посочва, че от Решение на Съда по дело *Association de la Presse Internationale/Комисия* не може да се направи извод, че писмените становища пред Съда „*трябва автоматично да бъдат оповестени след устното изслушване*“ (курсивът е мой). В това решение той се позовава на следното изявление: „*след провеждането на съдебното заседание Комисията е длъжна да извърши конкретна оценка на всеки поискан документ, за да провери, като вземе предвид конкретното съдържание на този документ, дали той може да бъде оповестен или дали оповестяването му би засегнало съдебното производство, за което се отнася*“ (точка 82). Второ, като се позовава на определението на Съда, цитирано в точка 26 по-горе, Комисията посочва, че „*Съдът не е постановил, че страните са свободни да оповестяват изявленията на други страни в производството*“ (подчертаването е добавено); трето, Комисията отново посочва по отношение на решение *Association de la Presse Internationale/Комисия*, че „*от това решение не може да се направи извод, че Комисията е длъжна да оповести писменото становище на друга страна след провеждането на устното изслушване*“ (курсивът е мой).

34. За целите на искане за публичен достъп до документи съгласно Регламент 1049/2001 горепосочените изявления на Комисията не са от полза. Комисията представи три изявления относно това, което Съдът „не каза“, и всяко от тези изявления няма очевидна релевантност по отношение на прилагането на Регламент 1049/2001. Релевантното задължение, което според омбудсмана логично може да се изведе от посочената по-горе съдебна практика, се съдържа в следното цитирано по-горе изявление, също цитирано от самата Комисия: „*след провеждането на съдебното заседание Комисията е длъжна да извърши конкретна оценка на всеки поискан документ, за да провери, като вземе предвид конкретното съдържание на този документ, дали той може да бъде оповестен или дали оповестяването му би засегнало съдебното производство, за което се отнася*“ (точка 82).

35. Във връзка с цитирания по-горе принцип, формулиран от Съда, според който страните са свободни да оповестяват собствените си писмени становища, изглежда, че след изслушването по дело *Ирландия/Съвет и Парламент*, C-301/06 Комисията е била длъжна да се консултира с Ирландия съгласно член 4, параграф 4 от Регламент 1049/2001 относно оповестяването на разглеждания документ и впоследствие да извърши конкретна преценка на публичния или поверителния характер на този документ.

Неизпълнението му представлява случай на лошо администриране и Омбудсманът ще направи съответна критична забележка по-долу.

36. В допълнение към горепосочената констатация Омбудсманът посочва, че отговорът на Комисията може да създаде впечатлението, че предвид факта, че *Association de la Presse Internationale/Комисия* е обжалвано пред Съда, тя действително е решила да пренебрегне гореспоменатото правило. Омбудсманът счита, че не е целесъобразно да се пренебрегва този аспект на случая. По-конкретно омбудсманът счита, че наличието на обжалване пред Съда не обосновава решение за пренебрегване на тълкуването, изложено в съдебното решение, срещу което е подадена жалба. Поради това омбудсманът счита за целесъобразно в края на решението да отправи допълнителна забележка, на която Комисията ще бъде приканена да отговори в рамките на последващата процедура за критични и допълнителни забележки за 2009 г.

37. По отношение на фактите по настоящото дело Омбудсманът отбелязва, че междувременно съдебното производство по дело С-301/06 е приключило, но жалбоподателят очевидно не е получил никакъв допълнителен съответен отговор от Комисията, формулиран в светлината на това развитие. Като се има предвид, че горепосочените констатации на Омбудсмана в точки 35—36 се отнасят конкретно до неизпълнението на задължения във връзка с посоченото по-горе текущо съдебно производство, в настоящия случай не би било целесъобразно да се изготви предложение за приятелско решение или проектопрепоръка. Въпреки това Омбудсманът вярва, че с оглед на факта, че производството по дело С-301/06 е приключило, Комисията ще информира жалбоподателя за позицията си по неговото искане за достъп и ще го направи своевременно.

В. Заключение

Въз основа на своята проверка по тази жалба омбудсманът я приключва със следната критична забележка:

Във връзка с цитирания по-горе принцип, формулиран от Съда на Европейския съюз, според който страните са свободни да оповестяват собствените си писмени становища, изглежда, че след изслушването по дело С-301/06 *Ирландия/Съвет и Парламент* Комисията е била длъжна да се консултира с Ирландия съгласно член 4, параграф 4 от Регламент 1049/2001 относно оповестяването на разглеждания документ и впоследствие да извърши конкретна оценка на публичния или поверителния характер на документа. Неизпълнението му представлява случай на лошо управление.

Жалбоподателят и Европейската комисия ще бъдат информирани за това решение.

ДОПЪЛНИТЕЛНА ЗАБЕЛЕЖКА

Според Омбудсмана наличието на обжалване пред Съда не обосновава решение за пренебрегване на тълкуването, изложено в съдебното решение, срещу което е подадена жалба. Омбудсманът ще бъде благодарен, ако Комисията предостави съответната информация и коментари относно своята позиция и практики по този въпрос.

П. Никифорос Диамандурос

Съставено в Страсбург на 16 декември 2009 година.

[1] ОВ L 145, 2001 г., стр. 43;

[2] Дело C-301/06 *Ирландия/Съвет и Парламент*, ОВ C 237, 2006 г., стр. 5.

[3] Съединени дела C-317/04 и C-318/04 *Парламент срещу Съвета (C-317/4) и Комисия (C-318/04)* [2006] ECR I-4721.

[4] Дело C-301/06 *Ирландия/Съвет и Парламент*, цитирано по-горе.

[5] Комисията също така направи някои коментари относно член 4, параграф 5 от Регламент 1049/2001 (относно предварителното съгласие на държава членка за оповестяване). С оглед на изложените по-долу констатации не е необходимо тези коментари да се разглеждат в настоящото решение.

[6] " 2. Институциите отказват достъп до документ, когато оповестяването би засегнало защитата на:

търговски интереси на физическо или юридическо лице, включително интелектуална собственост,

— съдебни производства и правни съвети,

— целта на инспекциите, разследванията и одитите,

освен ако не е налице по-висш обществен интерес от оповестяването. "

[7] Съединени дела C-317/04 и C-318/04 *Парламент/Съвет (C-317/4) и Комисия (C-318/04)* [2006 г.], цитирани по-горе.

[8] Дело T-36/04 *Association de la Presse Internationale срещу Комисията* [2007] ECR

II-3201.

[9] Дело C-301/06 *Ирландия/Съвет и Парламент* , цитирано по-горе.

[10] Дело T-36/04 *Association de la Presse Internationale срещу Комисията* , цитирано по-горе.

[11] Дело T-36/04 *Association de la Presse Internationale срещу Комисията* , цитирано по-горе.

[12] Определение на Съда от 3 април 2000 г., *Германия/Парламент и Съвет* [2000] ECR I-2247.

[13] Дело T-36/04 *Association de la Presse Internationale срещу Комисията* , цитирано по-горе.

[14] Дело T-36/04 *Association de la Presse Internationale срещу Комисията* , цитирано по-горе.

[15] Дело T-36/04 *Association de la Presse Internationale срещу Комисията* , цитирано по-горе.